

ธรรมดาของโลก

จะได้ไม่ต้องโคกสลด

- สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ -

สร้างเมือง ไม่ใช่สร้างหนัง

ครั้งหนึ่งเมื่อมีการประชุมระดับประเทศกำหนด

ยุทธศาสตร์ความเป็นอยู่ของสังคมเมือง สลัมจะต้องหมดไปแล้วไม่นานการไล่รื้อไล่ล่ากวาดต้อนคนจนสังคมเมือง
ก็ล้มกลองรบ เริ่มบีบคั้นผลักดัน ท่ามกลางเสียงด่าทอ

ใครหนอจะคาดคิดในความหวังดี เพื่อยกระดับชุมชน จะกลายเป็นความหวังร้ายที่ผู้รับนโยบายพยายามทำให้สำเร็จ
เพียงรายงานบนหน้ากระดาษ

“เรียบริ้อยแล้วครับ!”

ครั้งหนึ่งที่เราวัดความเจริญของประเทศด้วยตัวเลขของ จี ดี พี ต่างเร่งผลผลิตกันกันระห่ำ ผลผลิตมามากขึ้น
จนค่าของ จี ดี พี สูงเป็นเปรต

“เรียบริ้อยแล้วครับ” ตัวการรายงานอย่างภาคภูมิใจ ผลผลิตสูงขึ้น ส่งออกมากขึ้น รายได้มากขึ้น แต่ความสุข
หายไป ความเป็นหนี้กลับครองเมือง คนก่อคดีอาชญากรรมแน่นตรึม!

การแก้ปัญหาโดยขาดปรัชญา ขาดความเข้าใจที่มาของเรื่อง ย่อมเป็นโอกาสให้นักแสดงคนใหม่มาโชว์ฝีมือ..
“ตาเถรสองบาตร”

วุ่นวายแต่ฉากหน้า ให้ความสำคัญแก่ตัวเลข ชีวิตก็ไม่ต่างไปจาก “คนเล่นหวย!”

งานการเมืองเป็นงานบริการสังคมรับใช้มวลชน แม้จะมีเป้าหมายที่เป็น “รูปธรรม” เด่นชัด แต่หาก “ไม่เห็นคุณค่า
ของคน”

จะเป็นได้แค่การแสดง! แค่ฝึกซีโรยหน้า! เป็นสิ่งอันตราย ถ้านักการเมืองจะสนิทสนมกับนักสร้างหนัง
งานการเมือง มีชิ้นงานสร้างฉาก

“ผล” มาจากการรดน้ำพรวนดิน มีใช้“เสก”หรือ “ดลบันดาล”

สักแต่ว่า “สร้างภาพ” ก็จะเป็น “บาย” ติดตัวตลอดไป

เป็นเมืองโตเมืองไก็ไก็แค่ “เมืองมายา”

ผลที่สมบูรณ์ มีใช้สักแต่ว่าผ่าตัดข้ามเผ่าพันธุ์

เมื่อสิ่งที่เป็นจริง ดิ่ง “สิ่งที่น่าจะเป็น” ลงมาเขาเรียกการเปลี่ยนแปลง

แต่เมื่อใด “สิ่งที่น่าจะเป็น” ดิ่ง “สิ่งที่เป็นจริง” ขึ้นไป อาจสมปรารถนา แต่กลับพิกลพิการลันดี

ทำงานกับสังคม จิตใจต้องละเอียดอ่อนรักประชาชน ให้มากกว่าคะแนนเสียง

ประโยชน์ของประชาชนมาก่อนประโยชน์ของพรรค!

ยุคโลกาภิวัตน์ ข่าวสารไร้พรมแดนวัฒนธรรมข้ามชนชั้นยอมกลืนวัฒนธรรมอ่อนแอ

เมื่อจิตใจเป็นฝรั่ง เห็นฝรั่งดีกว่า ก็ยอมชื่นชมความเป็นอยู่ของเขา

จะกินจะอยู่ก็ขอให้เหมือนฝรั่ง ใส่เสื้อผ้าก็ขอให้เหมือนฝรั่ง

แต่ความเป็นจริง ก็แต่สุนัขจิ้งจอกคลุมหนังราชสีห์!

วันนี้ระบบการศึกษา ระบบการเมือง ระบบเศรษฐกิจ ฯลฯ

เป็นเพียงการลอกรูปแบบมีใช้เนื้อชินบัญชร

ไทยจึงเป็นเพียงเลียนแบบดารา มีเหมือนเขาทุกอย่างแต่เหมือนตัวตลก!

การเมืองที่ขาดจริงใจ ลักแต่แก้ผ้าเอาหน้ารอดจึงเป็นได้ก็แค่นักสร้างหนัง
ดูเหมือนจริงในทุกสิ่ง แต่เบื้องหลังสุดแสนจะรุ่งเรือง!
เหมือนชีวิตหลายๆ คน มีบ้านใหญ่โตมีรถคนโก้ แต่งตัวดีๆ กินอัมฉนเรอ ชีวิตน่าจะมีความสุข ครอบครัวน่าจะ
เต็มไปด้วยรอยยิ้ม!

วันนี้ของประชาชนหลายคนทีไหลไปตามกระแสหวังไขว่คว้าค่านิยมของสังคม จะต้องมีจะต้องเป็น คือสุขเกินจะ
พรรณนา

แต่อนิจจากลับทุกซ์ฉิบหาย!

ความตติยัตินในรูปแบบ จึงกลายเป็นเรื่องเลียนแบบดารา นึกว่าสุขแต่กลายเป็นทุกข์!

หยุดคิดสักนิด มาคิดค้นค่าของชีวิต ความอยากได้ในวัตถุ ก่อเกิดจิตใจอุบาทว์โสมม

ผู้รู้กล่าวเตือน แก้ปัญหาความยากจน คนรวยต้องใช้ชีวิตสมถะ!

มีผู้คนอีกหลายคนทีเปลี่ยนสถานภาพ ด้วยการ“เข้าทรง”อยากเป็นใหญ่แค่ไหนเราก็อัญเชิญมาประทับใครว่าบ้า
เรารีแสนจะภูมิใจ

คนอื่นไม่ตั้ง ตั้งเองก็ได้ วิธีนี้ไม่ต้องรอคนสร้างหนัง แต่สร้างเองซะเลย ประหยัดงบประมาณ!

เขียนเอง - เล่นเอง กะจะรวยเหมือนซิลเวสเตอร์ สตอลอน!

ความซบซ้อนของสังคม จึงเป็นอุทาหรณ์เตือนใจ อย่าด่วนตื่นตื่นตื่นภาพที่ปรากฏ

จะทำอะไรกับสังคม ผลลัพธ์จะต้องเป็นไปเพื่อความสุข ความร่มเย็น ความเอื้ออาทร ต่อกัน ผิดจากนี้เป็นชาติาน
ส่งมาทั้งสิ้น!